

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **V. T. T.**, zast. opatrovníkem Mgr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 8. 2017, čj. CPR-21775-2/ČJ-2017-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2018, čj. 1 A 99/2017-54,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí vydané dne 10. 7. 2017, čj. KPRA-200509-45/ČJ-2017-000022, kterým bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění a stanovena doba 18 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném v posuzované době (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Kasační stížnost stěžovatel spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku. Má za to, že důsledky nuceného vycestování samy o sobě zakládají důvody pro přiznání odkladného účinku. Jeho přiznání nemůže představovat újmu pro třetí osoby a vylučuje rozpor s důležitým veřejným zájmem. Připustil, že zájem na realizaci pravomocného správního rozhodnutí sice může být ve veřejném zájmu, přesto jej však dle názoru stěžovatele nelze stavět do konfliktu se zájmem stěžovatele na spravedlivý proces, neboť zájem jednotlivce, spojený navíc se zcela zásadními dopady do jeho života, převyšuje jakýkoliv důležitý veřejný zájem. Stěžovateli byl navíc ustanoven opatrovník z důvodu jeho neznámého pobytu, tudíž mu není možné fakticky oznámit vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Svou argumentaci podpořil odkazy na rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu, jimiž byl v jiných věcech odkladný účinek přiznán (konkrétně usnesení ze dne 23. 1. 2013, čj. 6 As 82/2012-37, usnesení ze dne 4. 10. 2005, čj. 8 As 26/2005-76, a usnesení ze dne 18. 8. 2011, čj. 5 As 73/2011-100).

[3] Žalovaná nesouhlasila s návrhem na přiznání odkladného účinku. Vyjádřila se tak, že odůvodnění zásahem do práva cizince na spravedlivý proces nemůže být užito jako obecný nástroj pro další legalizaci pobytu cizince na území České republiky, zvláště když bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění pro neoprávněný pobyt stěžovatele. Přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tím je požadavek, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci dodržující právní předpisy a právní řád.

[4] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-32). Od stěžovatele, který žádá o přiznání odkladného účinku, se tak především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí vznikne nepoměrně větší újma než jiným osobám, vysvětlení, v čem tato újma spočívá, a uvedení jejího rozsahu. Vyličení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s rozhodnutím žalovaného obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Kromě výše uvedeného tíží stěžovatele též důkazní břemeno k v návrhu uplatněným tvrzením. Unesení tohoto důkazního břemena po stěžovateli vyžaduje, aby tvrzení, kterými odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, také řádně doložil (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, čj. 2 As 218/2015-50).

[6] Odkladný účinek kasační stížnosti představuje zcela výjimečný institut, kterým se mění účinky pravomocného rozhodnutí, a měl by být využíván pouze v situacích, kde výkon rozhodnutí nebo jeho jiné následky mohou působit značné obtíže. Kasační stížnost, jako mimořádný opravný prostředek, směřuje proti již pravomocnému rozhodnutí, a do doby rozhodnutí o kasační stížnosti je proto třeba na rozhodnutí krajského soudu pohlížet jako na správné. Pouze v případě naplnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je možno tuto zásadu narušit. Případy řešené judikaturou, na než stěžovatel odkazoval ve svém podání, přitom takovou výjimku představovaly. Usnesení sp. zn. 6 As 82/2012 řešilo dopad na soukromý a rodinný život správně vyhoštěného cizince, což v návrhu na odkladný účinek vůbec netvrdí. Obdobně ve věci sp. zn. 5 As 73/2011 bylo nosným důvodem pro přiznání odkladného účinku tvrzení stěžovatele, že má v České republice vytvořeno veškeré rodinné, sociální a pracovní zázemí. Nejvyšší správní soud nicméně v dané věci navíc uvedl, že pro výkon práva na spravedlivý proces může být nezbytné, aby stěžovatel zůstal na území České republiky až do skončení řízení o jeho kasační stížnosti, neboť k právu na spravedlivý proces náleží i

právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně a být v kontaktu se svým zástupcem atp. (obdobně viz také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, čj. 3 Azs 100/2015-25). Tato rozhodnutí byla následována i další judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[7] Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti je však nutné vždy pečlivě zvažovat okolnosti konkrétního případu. Jestliže byl stěžovateli ustanoven opatrovník z důvodu jeho neznámého pobytu, zjevně nehodlá, alespoň v tuto chvíli, využívat svého práva na osobní účast v řízení a být v úzkém kontaktu se svým zástupcem a udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd. Za této situace však nelze aplikovat závěry judikatury vztahující se k právu vyhošťovaného cizince na zajištění práva na spravedlivý proces. Takovému návrhu na přiznání odkladného účinku proto nelze vyhovět. Opačný přístup by totiž vedl k paušálnímu přiznávání odkladného účinku všem kasačním stížnostem směřujícím proti rozhodnutím o správním vyhoštění, čímž by byla zcela popřena výjimečná povaha institutu odkladného účinku, jakož i záměr zákonodárce nepřiznat kasačním stížnostem brojícím proti takovému typu správních rozhodnutí odkladný účinek automaticky, tedy přímo ze zákona.

[8] Stěžovatel argumentoval také usnesením o sp. zn. 8 As 26/2005, z kterého vyplývá, že pro přiznání odkladného účinku postačuje již předpoklad stěžovatelem tvrzené nenahraditelné újmy. Z povahy věci je však evidentní, že pokud je stěžovatel neznámého pobytu, je nejen nepravděpodobné, ale je přímo vyloučeno, aby využíval práv spojených s jeho osobní přítomností.

[9] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal kasační stížnosti stěžovatele odkladný účinek. Tímto rozhodnutím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. června 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu